

Nekoć isusovac, sada dijete Božje

Moja rimokatolička “karijera” počela je u jednom malom mjestu na sjeveru Kalifornije (SAD). Mjesto je bilo tako malo da se u njemu ni misa nije održavala svake nedjelje. Kad je god to bilo moguće, jednom mjesečno dolazio bi svećenik i vodio misu u jednoj većoj javnoj prostoriji.

Imao sam starijeg i mlađeg brata. Moj otac bio je studirao na sveučilištu u Santa Clari, zbog čega su moji roditelji smatrali da će biti dobro ako nas djecu pošalju u rimokatolički internat. Tu sam četiri godine pohađao školu koju su vodili isusovci (jezuiti). S akademskog gledišta bila je to dobra škola, ali je jedina vrsta religije kojoj smo u njoj bili izloženi bila rimokatolička teologija i predaja bez povezanosti s Biblijom.

Želja za služenjem Bogu i ljudima

Kako se približavao svršetak mog školovanja promišljao sam što bih htio uraditi od svog života. Mislio sam da bih kao isusovački svećenik mogao na dobar način služiti Bogu i pomagati ljudima. To je bilo jedino što sam znao. Već tijekom srednje škole, ali i nakon nje, imao sam veliku želju za time da sretnem Boga i upoznam ga. Da, sjećam se kako sam tijekom posljednje godine srednje škole znao izići noću na nogometno igralište te, klečeći, podizao ruke i zazivao: “Bože, Bože, gdje si?” Zaista sam bio gladan Boga.

Isusovačko sjemenište

Po završetku srednje škole, 1953. godine, stupio sam u isusovački red. Prvo što mi je tamo rečeno bilo je da se moram držati svih pravila i propisa, jer je to drago Bogu i da On to očekuje od mene. Glavna krilatica glasila je: “Drži pravila Reda i pravila Reda će držati tebe.”

Čitali smo mnoge životopise svetaca i od samog nam je početka rečeno da te ljude trebamo smatrati svojim uzorima i ugledati se u

njih. U to doba nisam znao da su ti ljudi bili proglašeni svecima samo zato što su predano služili Rimokatoličkoj crkvi. Trinaest godina trajao je studij, predmet po predmet, tema za temom. Kao posljednje došao je studij teologije, čiji je vrhunac bilo zaređenje za svećenika. Zaređen sam 1966. godine.

Glad za Bogom, ali bez mira

Moje je srce još uvijek bilo gladno Boga. Još uvijek nisam sreo Gospodina i još uvijek nisam imao mir. Upravo suprotno, počeo sam pušiti i bio sam strašno živčan. Često sam bio toliko nemiran da sam se znao popeti u svoju sobu, gdje bih pušio cigaretu za cigaretom.

S mišlju da bih se na taj način mogao približiti Bogu, započeo sam dodatan studij u Rimu. No srce mi je ostalo gladno. Jednom sam razgovarao sa svećenikom koji je bio odgovoran za misiju u Africi, jer sam se bavio mišlju da odem tamo kao misionar. No tada sam postao svjestan da tamošnjim ljudima mogu predati samo ono što sam sâm naučio o rimokatoličkom nauku i samo ono što može ponuditi Katolička crkva. No budući da to nije moglo zadovoljiti mene, kako bi moglo zadovoljiti te ljude?



Moj studij poklapao se s razdobljem Drugog vatikanskog sabora (1962.-1965.) i završio je godinu dana nakon njega. Mislio sam da će sve biti drugačije kad budu objavljeni rimski dokumenti. Bilo je to doba otkrivanja. Smatrao sam da ću sada otkriti duboku istinu i da će ona promijeniti svijet. Ta me je nada nosila. No nisam mo-

gao utvrditi nijednu promjenu, jer su još uvijek važili nauci utvrđeni na saboru u Trentu (Tridentski sabor). Stoga nisam otputovao u Afriku, nego sam se vratio natrag u Kaliforniju, gdje je Bog za mene imao spremno jedno iznenađenje.

Vođenje molitvene skupine

Držao sam misu u jednom oporavilištu, nakon koje mi je pristupila neka žena i upitala bih li htio voditi molitvenu skupinu koja se okuplja u njezinoj kući. Još nikad u životu nisam vodio neki molitveni skup i nisam znao kako se to radi. No rekao sam si da bih nakon toliko godina školovanja trebao biti osposobljen za takvo što. Stoga sam pristao.

Svakog četvrtka u deset sati okupila bi se nekolicina ljudi pa bi do podneva zajedno čitali Bibliju, pjevali Gospodinu pjesme slavljenja i molili se za potrebe pojedinaca. Onog jutra kada sam prvi put trebao ići tamo bio sam vrlo nemiran i žalio što sam bio pristao. Otišao sam bez ikakva oduševljenja. No kad je došlo podne, najradije ne bih više otišao odande. Sila Božje riječi počela je doticati moje srce i moj život.

Iznenaden Božjom milošću

Veliko iznenađenje koje je Bog pripremio za mene zbilo se ovako: Jedne večeri u kolovozu 1970. godine odvezli smo se s nekoliko ljudi iz te kućne molitvene skupine u jedno odmaralište. Ondje se održavao vjerski susret. Po svršetku svoje propovijedi govornik je rekao: "Ako ovdje ima nekoga tko je gladan Boga i još ga nije iskusio, no želi to da Bog dotakne njegov život, neka dođe naprijed i molit ćemo se za njega." U tom trenutku molio sam Boga da me promijeni. Pošao sam naprijed, gdje su neki položili ruke na mene i molili. Nije to što sam se nanovo rodio bilo na temelju bilo kakvih djela koje sam učinio ja ili oni, nego je to zaista bila samo Božja milost.

U tom trenutku promijenio je Bog moj život. Isus i Biblija postali su mi posve stvarni i živi. *On nas je spasio, ne po djelima pravednosti koja smo mi učinili, nego po svojoj milosti, kupelju preporoda i obnove Duha Svetoga* (Titu 3,5).

Naša molitvena skupina u srednjoj školi

Osnovali smo molitvenu skupinu u jednoj srednjoj školi. Uskoro se uključilo toliko ljudi da smo se morali okupljati u dvorani za tjelesni. Nije dugo potrajalo i svakog petka navečer dolazilo bi osam stotina do tisuću ljudi. Mnogo smo držali do toga da slavimo Boga, klanjamo mu se i veličamo ga. U toj dvorani nije bilo ni svetih slika niti ičeg sličnog. Za vodstvo smo imali samo jednu knjigu, Bibliju.

Mnogo smo toga još morali naučiti. Ja sam tek nakon mnogo godina shvatio da ne mogu više ostati u Rimokatoličkoj crkvi. Tijekom svih tih godina uvijek sam naglašavao da se spasenje nalazi samo u dovršenom djelu Isusa Krista na križu, a ne u krštenju dojenčadi; da je Biblija, Božja riječ, jedini izvor autoriteta; i da ne postoji čistilište, nego da nakon svoje smrti odlazimo ili u Nebo ili u pakao.

No tu je nastupio sukob: lomilo mi se srce kad sam gledao kako se ljudi u pogledu svog spasenja uzdaju u tako lažne i prijevarne nauke. Mislio sam da bi me Bog mogao upotrijebiti da izazovem promjene u Rimokatoličkoj crkvi. Sastajao sam se i na molitve s drugima koji su se nadali to isto. Molili smo se Bogu da promijeni Crkvu, tako da bismo mi mogli ostati rimokatolici. Danas uviđam da čovjek u Rimokatoličkoj crkvi može ostati jedino ako uđe u kompromise.

Uvjeren od strane Svetog Duha

Nakon što me Sveti Duh razuvjerio u pogledu mnogo toga, konačno sam razumio da žalostim svoga Gospodina ako mu se ne predam u potpunosti i umjesto toga ulazim u kompromise, što je grijeh. Uvidio sam i da se Rimokatolička crkva ne može promijeniti. Kada bi se promijenila, više ne bi bilo ni pape, ni krunice, ni nauka o čistilištu, ni svećenikâ, ni mise, i još nebrojeno mnogo toga. Sada je, nakon sedamnaest godina ispiranja mozga, Sveti Duh isprao i očistio moj mozak. To što se dogodilo u tom dijelu mog života opisano je u Rimljanima 12,1-2: *Zaklinjem vas stoga, braćo, milosrđem Božjim, prinesite svoja tijela na žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu, kao svoje razumsko bogoštovlje. I ne suobličujte se ovome*

svijetu, nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma: da možete prosuditi što je to dobra i ugodna i savršena volja Božja.

Istraživanje u Indiji

U to doba upoznao sam još jednog svećenika koji je naučavao isto što i ja. (U međuvremenu je i on napustio Rimokatoličku crkvu.) On je pola godine provodio u Indiji, a pola u Sjedinjenim Državama. Zvao se Victor Affonso i također je bio isusovac. Kazao sam mu da mora biti prekrasno raditi kao misionar u Indiji. To sam i ja imao prigodu raditi tijekom šest mjeseci 1986. godine. Mjesec dana tijekom tog razdoblja proveli smo s jednom skupinom koja je preispitala rimokatoličko naučavanje u svjetlu Biblije. Bili smo odlučni slijediti ono što kaže Biblija; ako pak joj se rimokatoličko naučavanje bude protivilo, bili smo spremni odbaciti ga.

Uvidjeli smo da je Isus rekao: “Dođite k meni” i da smo u evanđeljima pozvani moliti Oca u Isusovo ime, a ne u ime nekog sveca ili Marije. Prvi kršćani se nisu molili Stjepanu, koji je vrlo rano u povijesti Crkve umro mučeničkom smrću, kao ni Jakovu, koji je također vrlo rano usmrćen. Kako i bi kad je s njima bio uskrslu Isus! On je rekao: *Jer gdje su dvoje ili troje okupljeni u moje ime, tamo sam ja među njima* (Matej 18,20). Molili su se Isusu, molili su se Ocu; bili su vođeni Svetim Duhom i pokoravali se Božjim zapovijedima.

Ondje u Indiji otkrili smo i da su u rimokatoličkom Katekizmu izmijenili Deset zapovijedi i da one više nisu onakve kakve su zapisane u Bibliji. Prva zapovijed u rimokatoličkom Katekizmu je ista kao i ona u Bibliji, no druga zapovijed u njemu glasi: “Ne izusti imena Gospodina Boga svoga uzalud.” To je potpuna preinaka biblijskog teksta. Treća zapovijed premještena je na drugo mjesto, a prvotna druga zapovijed, kakvu nalazimo u Bibliji, zanemarena je! Sve inačice rimokatoličkog Katekizma izostavljaju drugu od deset Božjih zapovijedi. Uzmimo za primjer odgovor na pitanje broj stotinu devedeset i pet iz “New Baltimore Catechism” (Novi baltimorski katekizam): “Ovo je deset Božjih zapovijedi: (1) Ja sam Gospodin, Bog tvoj, nemoj imati drugih bogova uza me. (2) Ne izusti imena Gospodina Boga svoga uzalud, itd.”

U Bibliji druga zapovijed glasi: *Nemoj praviti sebi nikakav kle-
sani lik ili ikakvo obličje bilo čega što je gore na nebu, ili što je do-
lje na zemlji, ili što je u vodama pod zemljom. Nemoj im se klanja-
ti niti im služiti; jer ja, GOSPODIN Bog tvoj, Bog sam ljubomoran:
pohodim grijeh otaca na djeci sve do trećega i četvrtoga narašta-
ja onih koji me mrze, a iskazujem milosrđe tisućama onih koji me
ljube i drže moje zapovijedi* (Izlazak 20,4-6). Bog nam zabranjuje
klanjati se pred kipovima ili im služiti, no postoje fotografije na ko-
jima se vidi papa gdje kleči pred kipovima i ljubi ih.

Bili smo vrlo uznemireni kad smo primijetili da u Katekizmu ne-
dostaje ta zapovijed. Naravno, nametnulo se pitanje kako to Kate-
kizam ipak uspijeva nabrojiti deset zapovijedi. To je učinjeno tako
da je posljednja zapovijed (u Bibliji deseta) podijeljena na dva dije-
la: “Ne poželi ženu bližnjega svoga” u Katekizmu je uvedena kao de-
veta zapovijed, a drugi dio tog retka, u kojem se radi o tome da se
ne požele dobra svoga bližnjega, kao deseta. To je veliko iskrivlja-
vanje Biblije. Tako sam otkrivao sve više katoličkih dogmâ i naukâ
koji se izravno protive Bibliji.

Marija i misa

Proučavali smo i nauk o bezgrešnom začecu Marije. Taj nauk tvr-
di da je Marija bila začeta bez grijeha. U prvom trenutku svog začec-
ća bila je sačuvana čistom od svake ljage nasljednog grijeha. To se
protivi biblijskom nauku izrečenom u Rimljanima 3,23: *Jer svi su
sagriješili i lišeni su Božje slave*. I tu se radilo o nauku vjere pro-
tivnom Bibliji, koji se najprije širio predajom i kasnije bio progla-
šen nepogrešivim.

Potom smo naišli na jedno od najzahtjevnijih područja. Radilo se
o misnoj žrtvi. Službeni nauk Rimokatoličke crkve govori da je mi-
sa nastavak žrtve na Golgoti. Sabor u Trentu (Tridentski sabor) to
je odredio ovako:

“U ovoj božanskoj žrtvi koja se izvršuje u misi, sadržan je i nekrv-
no se žrtvuje isti onaj Krist koji je jedanput sama sebe na krvni na-
čin prikazao na žrtveniku križa ... Jedna je naime te ista žrtva, isti
koji je tada prinio sebe na križu prikazuje se sada po služenju sve-

ćenika; razlikuje se samo način prinošenja” (*Katekizam Katoličke Crkve*, Glas Koncila, Zagreb 1994.; član. 1367).

Sada bi netko mogao reći da Tridentski sabor više ne važi, jer se mnogo toga promijenilo. No kardinal Ratzinger, bivši predstojnik Kongregacije za nauk vjere i bivši papa, u knjizi nazvanoj “Ratzingerovo izvješće” napisao je: “Nemoguće je da bi Sabor u Trentu i Prvi vatikanski sabor mogli biti protiv Drugog vatikanskog sabora. Onaj tko ne prihvaća Drugi vatikanski sabor, ne prihvaća ni autoritet koji podupire oba prijašnja sabora i tako ih ruši s njihova temelja.”

Katekizam naučava da je misa ista žrtva kao ona na Golgoti: “Kristova žrtva i žrtva Euharistije samo su jedna žrtva: ‘Jedna je naime te ista žrtva, isti koji je tada prinio sebe na križu ... nekrvno se žrtvuje isti onaj Krist ...’” (*Katekizam Katoličke Crkve*, Glas Koncila, Zagreb 1994.; član. 1367).

Nasuprot tome, u Hebrejima 10,18 piše: *A gdje je oproštenje toga, nema više prinosa za grijeh*. Sveto pismo se izražava tako da ga se ne može shvatiti pogrešno. Osam puta je u četiri poglavlja poslanice Hebrejima (od 7. pa nadalje) naveden izraz “jedanput zauvijek”. Žrtva za grijeh je samo jedna i prinesena je jedanput zauvijek.

Dovršena žrtva

Svatko tko je ikad pribivao rimokatoličkoj misi prisjetit će se molitve koju izgovara svećenik: “Molite, braćo, da moja i vaša žrtva bude ugodna Bogu Ocu svemogućemu.” To je vrlo ozbiljna molba. Zajednica odgovara istim riječima i moli Boga da prihvati žrtvu. Ali to se protivi Božjoj riječi, koja nam govori da je Žrtva već bila primljena. Kada je visio na križu, Gospodin Isus je rekao: “Dovršeno je!” (Ivan 19,30) i mi znamo da je sve dovršeno, završeno i potpuno ispunjeno – jer je Otac prihvatio žrtvu, uskrisio Isusa i podigao ga sebi zdesna. Radosna vijest koju navješćujemo jest to da je Isus ustao od mrtvih, da je Njegova žrtva potpuna i da je On platio za grijeh. Kada putem Božje milosti Isusovo djelo priznamo kao jednom za svagda dovršenu žrtvu za naše grijeh, spašeni smo i imamo vječan život.

Neki spomenik služi kao podsjećanje na nešto što je netko učinio za nas. Isus je rekao: "Činite to meni na spomen." Stoga bi svatko tko to čita, i svaki svećenik koji predvodi misu, trebao ozbiljno razmisliti o zabludi koja se izražava molitvom: "Braćo i sestre, pomolimo se da naša žrtva bude prihvaćena." No Žrtva je već bila prihvaćena. Tijekom slavljenja Gospodnje večere trebali bismo se prisjetiti onoga što je Isus učinio; jer žrtvi koju je Isus prinio na križu ne može se ništa dodavati, niti je se može ponavljati.

Može li misa donijeti oprostjenje grijehâ?

Rimokatolička crkva naučava da je misa okajna žrtva koja može ukloniti grijeha živih i mrtvih. Premda neki tvrde da ponegdje Crkva više ne vjeruje u čistilište, danas se gotovo svaka misa održava u korist nekog pokojnika, s vjerom da će djelovanjem mise biti skraćeno vrijeme koje on mora provesti u čistilištu. Na temelju toga se održavaju mise za mrtve; no Biblija jasno govori da nakon smrti čovjek dolazi izravno na Sud: *I kao što je ljudima određeno jedanput umrijeti, a nakon toga dolazi sud* (Hebrejima 9,27). Kada netko umre kao spašen, odlazi izravno u Nebo; dok onaj tko ustraje u svojim grijesima, odlazi u pakao. Ne postoji ništa što bi nam moglo omogućiti da se premjestimo iz pakla u Nebo. Rimokatolička crkva vjeruje da misa djeluje u pogledu okajanja i da se putem nje može skratiti vrijeme koje je potrebno provesti u čistilištu.

Ali sve muke i okajanje koje je trebalo podnijeti zbog grijehâ, dovršio je Isus na križu. To je istina koju trebamo prihvatiti. Moramo se nanovo roditi i vječan život primiti dok smo još živi. U Bibliji ne postoji nikakvo uporište za mišljenje da nakon smrti možemo bilo što izmijeniti.

Stajati pravedan pred Bogom

Kao sljedeće, počeli smo istraživati što Rimokatolička crkva naučava o spasenju. Jedan od njihovih nauka govori da se možemo spasiti ako se krstimo kad smo još malo dijete, to jest dojenče. U danas još važećem "Zakoniku kanonskog prava" stoji: "Krst, vrata sakramenata, stvarni ili barem krst želje, prijeko potreban za spa-

senje, po kojem se ljudi oslobađaju od grijeha, preporučaju za djecu Božju i neizbrisivim biljegom suobličeni Kristu priteljovljuju Crkvi, valjano se podjeljuje samo pranjem pravom vodom s potrebnim riječima forme” (*Zakonik kanonskog prava*, član. 849). Time se načuva da je dojenče prigodom krštenja spašeno i da je putem snage krštenja dobilo vječan život.

Ali to nije istina. Isus nikada nije rekao nešto slično, a ni u Bibliji ne piše ništa o tome. Ne postoji ni limb (predvorje pakla u kojemu, ne trpeći muke, borave duše starozavjetnih pravednika i nekrštene djece). Isus je rekao: “Pustite dječicu da dolaze k meni.” Biblija jedinstveno svjedoči da se spašavamo tada kada povjerujemo u poruku da je Isus Krist u potpunosti isplatio kaznu za naše grijeha te tako pravednost koju On ima od Boga, pripisao nama. *Jer njega koji nije upoznao grijeh, on je zbog nas grijehom učinio da mi postanemo pravednost Božja u njemu* (2. Korinćanima 5,21).

Kristovo djelo ili naša djela?

Rimokatolička crkva ide još dalje, u tome što kaže da čovjek, ako želi biti spašen, treba držati njezine zakone, propise i odredbe. Onaj tko te zakone prekrši (primjerice one o kontroli rađanja, postu ili nedjeljnom pribivanju misi), počinio je grijeh. U do danas važećem kanonskom pravilniku Rimokatolička crkva tvrdi da je za oprostnje težih grijeha nužna ispovijed pred svećenikom: “Pojedinačna i cjelovita ispovijed i odrješenje jesu jedini redoviti način na koji se vjernik svjestan teškog grijeha pomiruje s Bogom i Crkvom” (*Zakonik kanonskog prava*, član. 960). Rimokatolička crkva govori da je to način, sasvim uobičajen način, za opraštanje grijehâ.

No Biblija govori da smo spašeni tada kada se svim srcem pokajemo i vjerujemo u dovršenu Kristovu žrtvu na križu. Spašavamo se na temelju milosti, a ne na temelju djela. Rimokatolička crkva tome dodaje djela, koja čovjek mora učiniti da bude spašen, dok Biblija jednoznačno daje na znanje da smo spašeni isključivo po milosti, a ne po djelima.

Spasenje je nezasluzen dar, neovisan o bilo kakvim naporima s naše strane. *Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji*

je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao (Efežanima 2,8.9). To potvrđuje i Poslanica Rimljanima 11,6: A ako je po milosti, nije više po djelima: inače milost više nije milost. Ali ako je po djelima, više nije milost: inače djelo više nije djelo.

Povratak iz Indije i izlazak iz Crkve

Tijekom tog mog boravka u Indiji proučavali smo te i mnoge druge nauke i, kako se približavao moj povratak u Sjedinjene Države, postajao sam sve svjesniji da više ne mogu biti zastupnik Rimokatoličke crkve. Počeo sam shvaćati da su rimokatoličke dogme, koje proturječe Svetom pismu, tako duboko ukorijenjene da ih je nemoguće izmijeniti.

I sâm katolički karizmatički pokret vratio se temeljnim dogmama i naucima Rima, drži ih se i ustrajava na njima, tako da je sav taj pokret potpuno bezuspješan. Katolički karizmatički pokret nije nekakav svjež vjetar koji puše Crkvom i putem povratka Bibliji sve mijenja. On se ne može vratiti biblijskom nauku, jer to Crkva ne bi dopustila. Rimokatolička crkva će uvijek ustrajavati na tome da je misna žrtva nastavljanje Isusove žrtve. Neće se okaniti ni tvrdnje da se dojenčad putem krštenja nanovo rađa i prima vječan život, kao što neće ukinuti ni različite obveze koje je nametnula svojim članovima.

Ja istinski ljubim katolike i želio bih im pomoći. Htio bih im pomoći da pronađu slobodu spasenja, život i blagoslov koji dobivamo kad slijedimo Pismo. Nisam protiv ni jednog katolika ili rimokatoličkog svećenika, jer oni su zarobljenici svojih dogma i nauka. Od toga ih može osloboditi samo Bog. Isus je rekao: *Jer napustili ste zapovijed Božju i držite ljudsku predaju* (Marko 7,8). Upravo to je problem pred kojim stojimo. Te predaje razaraju Božju riječ, jer proturječe njezinoj istini.

Kad sam se vratio iz Indije, znao sam da mi predstoji najveća promjena u životu. Za me je to bilo doba goleme nevolje, jer sam Rimokatoličkoj crkvi bio dao sve svoje povjerenje i tolike joj godine služio. Ali znao sam da moram napustiti Rimsku crkvu čim se vratim iz Indije.

Bila je 1987. godina kad sam službeno napustio Rimokatoličku crkvu. Napisao sam spis o raskidu službe, nakratko stupio u vezu sa svojim ranijim pretpostavljenima i u Rim poslao pismo u kojem sam naveo razloge svog istupanja. Za takav nastup odlučio sam se zato što sam svima htio posvjedočiti i objasniti razloge svog izlaska. Htio sam postupiti po Bibliji.

Moji roditelji i supruga

Za vrijeme svega toga teško sam trpio. Vratio sam se svojim roditeljima, koji su već oboje imali preko osamdeset godina. Jedne večeri ozbiljno smo razgovarali i tada sam im rekao što sam učinio. Ispričao sam im kako sam bio spašen putem Božje milosti i da sam odlučio napustiti Rimokatoličku crkvu zbog neslaganja s njezinim naukom. Nakon duže stanke i razmišljanja, otac mi je rekao: “Bo-be, znaj da tvoja mama i ja mislimo to isto.” Još su samo jedanput otišli na misu. Vrativši se kući rekli su: “Jesi li znao da je ono tamo ispred u crkvi oltar? Pa oltar je žrtvenik, mjesto na kojem se prinosi žrtva.” Otac je nastavio: “Sada vidim sasvim jasno da nam ne treba nikakva daljnja žrtva.”

I otac i majka počeli su čitati Bibliju i po njoj živjeti. Majka mi je umrla 1989. godine dok je čitala Bibliju, s mirom i svjesna da ima vječan život i da će zauvijek biti s Gospodinom. Otac mi je umro 1993. godine moleći se za one koje će ostaviti za sobom. On je zapisao svoje svjedočanstvo o Božjoj milosti i, bez obzira na svoju starost, svjedočio svoju vjeru i u staračkom domu. Prije njegove smrti, 6. lipnja 1992. godine, dao mi je Bog najveći dar koji On, osim spašenja, može dati jednom čovjeku: moju prekrasnu suprugu Joan.

Danas sam školovani propovjednik i služim u jednoj zajednici zajedno s drugima koji naučavaju biblijsku vjeru i naviještaju radosnu vijest o Božjoj milosti jedino po smrti Gospodina Isusa Krista.

Odmah nakon što je napustio svećeničku službu i Katoličku crkvu, počeo je Bob Bush naviještati Evanđelje po Sjedinjenim Državama, kao i po Srednjoj i Južnoj Americi. Godine 1992., nakon ope-

racije na leđima ostao je uzet. Način na koji je on podnosio to veliko tjelesno ograničenje, bio je svjedočanstvo za Božju milost. Kao radio-evanđelist naviještao je radosnu vijest o otkupljenju. Živio je u Kaliforniji, u gradu Oakdale.

Pastor Bob Bush otišao je svome Gospodinu 2011. godine, no njegovo svjedočanstvo i dalje živi i dostupno je na Internetu.